

Alain Noël

DUCHOVNÍ BOJ A BOŽÍ ZBROJ

Milí čtenáři,
nezáleží na tom, kdy se vám tato kniha ocitne v ruce. Důležité je, aby se tak stalo a abyste ji hned neodložili.

Stejně tak *nezáleží* na tom, jestli zrovna začíná, probíhá nebo končí doba postní, zda je advent, Letnice nebo liturgické mezidobí. Máte-li tuto příručku, znamená to, že nastal ten správný okamžik neboli „chvíle příhodná“. Vše je připraveno k tomu, abyste se mohli pustit do boje – připravit se na něj a cvičit se v něm.

Tato kniha je ovšem víc než jen příručka k duchovnímu boji. Je to návod, jak následovat Krista a dosáhnout vítězství života nad smrtí.

Nyní je třeba osvojit si některé pasáže evangelia, jež vás možná donedávna šokovaly, které jste dosud odmítali nebo je ani neznáte:

„... *nebeské království trpí násilí a násilníci je uchvacují*“ (Mt 11,12).

NECHME SE VTÁHNOUT...

„Nemyslete si, že jsem přišel uvést na zem pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč“ (Mt 10,34).

„Když někdo přichází ke mně a neklade svého otce, svou matku, ženu, děti, bratry a sestry – ano i sám sebe – až na druhé místo, nemůže být mým učedníkem“ (Lk 14,26).

Vrhnout se do životního boje není snadný úkol, a proto na nás Ježíš klade nároky, které nás mají posílit a otevřít nám oči. Je totiž sebevražedné pouštět se do boje, v němž nechceme zvítězit. To je pak lepší zůstat otrokem a dál pojídat cibuli a melouny (srov. Nm 11,5). Boj je v lidském životě zásadní; to Kristus hlásal, to nám ukázal i dokázal.

Nastal čas uvědomit si, co vlastně chceme. Ba co víc, poznat, po čem skutečně toužíme. Chceme žít své křesťanské povolání, chceme vzít vážně Kristovo volání? Nebo se navzdory svému křtu spokojíme s životem otroků a budeme si užívat několika zdánlivých výhod, jež nás však vedou k tomu, abychom akceptovali neakceptovatelné – otroctví? To je otázka, kterou si musíme položit hned zkraje – dříve než se pustíme do boje, v němž si můžeme být jisti vítězstvím.

Kéž vás v tomto směru osvítl Duch Svatý!

Mám pro vás dobrou a špatnou zprávu. Podle povahy budou někteří chtít slyšet nejprve tu dobrou a pak tu špatnou, jiní naopak. Abych se nedotkl vašeho osobního vkusu, zvu vás, abyste se s oběma seznámili v závěru knihy. A čeká vás i malé překvapení!

K tématu duchovního boje mě kdysi zaujala slova svatého Pavla:

„*Toto je poselství, které ti kladu na srdce, můj synu Timoteji, ve shodě s prorockými výroky pronesenými o tobě, abys – opřen o ně – bojoval dobrý boj a měl přitom víru a dobré svědomí*“ (1 Tim 1,18-19).

O něco později ho Pavel znovu povzbuzuje:

„*Dobře bojuj pro víru, zmocni se věčného života. K němu jsi byl povolán, a proto jsi složil před mnoha svědky slavnostní vyznání*“ (1 Tim 6,12).

Jestliže Pavel vybízí Timoteje, aby bojoval „dobrý“ boj, znamená to, že existuje také boj špatný. Navíc řecký výraz „dobrý boj“ zahrnuje dva aspekty: dobrý a krásný. Boj, k němuž jsme zváni, je nejen

dobrý, ale i krásný, protože bojujeme za dobrou věc a krásnými prostředky. Naše věc je vpravdě dobrá a krásná: máme nač být hrdí.

Jakmile jsem si to uvědomil, nikdy už jsem nepřestal rozlišovat mezi dobrým a špatným bojem. Mnoho jsem se naučil hlubším studiem Písma, z vlastní zkušenosti, díky duchovnímu doprovázení druhých a skrze kázání na dané téma během různých seminářů a rekolekcí. A o tyto plody se chci zde s vámi podělit.

Život je boj!

Neuplyne ráno, abychom se nemuseli přemáhat, nemine den, jenž by nám nepřinesl novou výzvu.

Tak jako všichni na této zemi jsme i my ovlivněni tím, co *Katechismus* nazývá „žádostivostí“:

„... lidská přirozenost není úplně zkažená: její přirozené síly jsou zraněny, je podrobena nevědomosti, utrpení a vládě smrti a je nakloněna ke hříchu (tento sklon ke zlému se nazývá žádostivost – „concupiscentia“). Křest tím, že dává Kristův život milosti, zahlazuje prvotní hřích a obrací nového člověka k Bohu; avšak následky tohoto hříchu

pro přirozenost, oslabenou a náchylnou ke zlu, zůstávají v člověku a vybízejí jej k duchovnímu boji.“¹

Jsme povoláni, abychom bojovali a vyhnuli se vlastní degeneraci. Prostě chceme-li být lidmi, nemáme jinou možnost. Stojíme však před otázkami, které si kupodivu klademe jen velmi zřídka: Za co bojuji? Jakého cíle chci dosáhnout? Co chci dobýt? A pokud se nezeptám takto jednoznačně, tak alespoň: Kam mě vede boj, který podstupuji? Často si to uvědomíme až v krajních situacích. Kolikrát o někom nemocném slyšíme: „Přestal bojovat, už to vzdal.“ Ať už věřil v cokoli, ztratil víru ve vítězství, rezignoval před smrtí.

Boj je tedy na tomto světě jedním z typických rysů života..., respektive přežití (záleží na úhlu pohledu). Není proto od věci ověřit si dva aspekty tohoto boje:

1. Používám k boji správné prostředky?
2. Co je cílem, za který bojuji?

Křesťan se těmito myšlenkám nemůže vyhnout. Jsou pro něj zásadní, ba dokonce existenciální.

Podívejme se nyní, proč, jak, proti komu a s čím máme bojovat.

---

¹ KKC, § 405.

PŘIPRAVME SE NA BITVU

Než vyrazíme do bitvy, jsou potřeba dvě věci:

- jasně rozpoznat nepřítele, jinak riskujeme, že budeme střílet do vlastních řad;
- naučit se zacházet se zbraněmi, jinak nám hrozí, že se střelíme do nohy – a to se nám na bojišti sotva bude hodit!

Musíme se připravovat už v době míru, protože až boj začne, bude na některé otázky trochu pozdě. Většinu pozornosti si vyžádá náročná situace, v níž se ocitneme. Každý bojovník ví, že je třeba osvojit si automatismy, to znamená projít výcvikem.

Přesně to říká apoštol Pavel Efesanům (dále mu budeme říkat jen Pavel, protože bude naším společníkem na cestě): „*Jen tak budete moci odolat, až bude zle, všechno překonat a obstát*“ (Ef 6,13).

Solidní příprava na boj je tím nejlepším způsobem, jak dobrý boj zahájit a jak si zajistit vítězství.

Ježíš, Petr, Pavel, Jakub ani další apoštolové nikdy netvrdili, že náš křesťanský život bude dlouhou, po-

klidnou cestou. Naopak, varovali nás, že až nastane boj, bude to těžké, že se nadřeme..., ale že to bude stát za to!

Ostatně lze žít bez útrap? Nemyslím si. Podívejme se na námahu, odříkání a bolestná rozhodnutí těch, kteří se věnují získávání statků tohoto světa. Často nad nimi žasnu a mám pocit viny, když vidím, kolik toho dokážou obětovat svým ambicím. Já tvrdím, že usiluji o statky věčné, ale ve srovnání s nimi se cítím jako diletant.

Jasně rozpoznat nepřítele

Rozpoznat nepřítele znamená vědět, s kým a za koho bojujeme. Ovšem máme-li znát jeho identitu, musíme nejprve znát sami sebe a ty, s nimiž bojujeme.

V předchozí kapitole jsme slyšeli prorocká slova, jež byla pronesena o Timotejovi. Nejde o žádné věštění. Jsou to slova, která nám svěřují určité postavení, poslání a ukazují na prostředky k jejich uskutečnění.

I nad námi byla pronesena prorocká slova – v den našeho křtu. Slova, jež nás učinila „kněžími, proroky a králi“.² Co víc si přát? Potřebujeme snad

² KKC, § 783–784, 1241.

něco víc? Snad jen to, abychom hlouběji pronikli do tajemství svého povolání, abychom objevili a přijali svou pravou identitu.

Naučit se zacházet se zbraněmi

V druhé části této knihy budeme podrobně zkoumat různé zbraně, které nám dává Pán, abychom se mohli podílet na příchodu nebeského království.

K tomu, abychom se s nimi naučili zacházet, nám může značně pomoci četba o svatých. Člověk by si mohl myslet, že svatí patří do zvláštní kategorie a že se jejich životy těm našim v ničem nepodobají. Bohužel by to mohla být pravda, kdybychom své životy coby pokřtění nebrali vážně. Pokud však pochopíme význam, velikost a užitečnost života svatých pro spásu světa, pak nám jejich životy poslouží jako nesmírně závažný příklad, který nás bude inspirovat a pobízet k boji.

Nezapomínejme, že dříve než byli svatí postaveni do výklenku nebo na podstavec v kostele, byli to muži a ženy „z masa a kostí“ – jako každý z nás. Díky tomu a *právě proto*, že se naučili bojovat dobrý boj, můžeme u nich rozpoznat situace, jimiž si také sami procházíme.

Všichni svatí četli a rozjímali Boží slovo. Právě toto zkoumání a rozjímání je cestou, jak se naučit zacházet s duchovními zbraněmi. Neznalost Písma a učení církve (*základů katechismu*) je vážným handicapem v boji. Pokud si je jaksepatří neosvojíme, respektive pokud nám neproniknou do hloubi srdce, budou na nás mít podobný efekt, jako když se malé děti učí modlitby a písničky zpaměti,³ i když ve skutečnosti moc nerozumí tomu, co říkají.

Jsem si vědom toho, že „učení se nazpaměť“ není dnes zrovna v kurzu. Přesto je důležité, aby naše mysl živila naše srdce, abychom pak dokázali jednat z hloubi své bytosti, abychom bojovali dobrý boj, a to i v těch nejhorších podmínkách.

---

³ Ve francouzštině „zpaměti“ = „par cœur“, doslovný překlad „srdcem“ (pozn. překl.).

**ZANECHME
SVÝCH VNITŘNÍCH KONFLIKTŮ**

KONEC BOJŮ S VĚTRNÝMI MLÝNY

*„Divím se, že se od toho, který vás povolal
v Kristově milosti, tak rychle uchylujete
k jinému evangeliu.“ (Gal 1,6)*

Náš nepřítel – ďábel – je také král. Je to král padělků a lživé propagandy; jeho království je z tohoto světa.

Pro náš duchovní život představuje to, co pro tento svět ovoce z umělé hmoty nebo některé značky nápojů. Vzpomeňme si na reklamu *Canada Dry*: „Vypadá jako alkohol, chutná jako alkohol, ale není to alkohol!“

V životě se s ďáblem setkáváme jako s králem intoxikace, který rád šíří dezinformace a zasévá do mysli křesťanů pochybnosti. Je to král převleků, obchodník s nekvalitními zbraněmi, jež z nás mají učinit neschopné a neefektivní bojovníky.

K tomu využívá i propagandu. Šíří falešné představy o víře a čachruje s evangeliem. Kromě Matoušova, Markova, Lukášova a Janova evangelia pro

nás vymyslel celou řadu dalších. Jmenujme alespoň některá z nich:

- **Evangelium podle Michela Polnareffa**⁴ – „Všichni půjdeme do nebe.“ Jen si nejsem úplně jistý, zda to všechny potěší...
- **Evangelium podle Cervantese** neboli „boj s větrnými mlýny“, který vede donkichotského křesťana k boji proti všemu, co se jen pohne.
- **Evangelium podle svaté Bačkory**: „Sedte pěkně v teple, pošlu vám lidi.“ Vyměňte boty horlivosti pro hlásání evangelia pokoje za slušivý pár pantoflí.
- **Evangelium podle Jeana de La Fontaina**: „Křesťan je jako cikáda.“⁵ Neboj, pořád bude hezky. Po celý tvůj život bude jen a jen „léto“, vždyť máš Boha na své straně.

Je až neuvěřitelné, jak rychle jsme schopni přilnout k novým evangeliím. Avšak není to jen problém dnešní doby, už kdysi na to upozorňoval Pavel:

„Ach, vy pošetilí Galaťané! Kdo vás to uhranul? Vždyť vám byl zrovna před očima vykreslen Ježíš Kristus ukřižovaný!“ (Gal 3,1).

⁴ Francouzský písničkář populární v šedesátých až devadesátých letech 20. století. Napsal píseň *On ira tous au paradis*, v níž stojí, že všichni – hodní i zlí – půjdeme do nebe (pozn. red.).

⁵ Viz jeho bajka *Cikáda a mravenec* (pozn. red.).

Něco takového se nám stává často. Nepozorovaně se odvracíme od Kristova učení a necháváme se okouzlit novými teoriemi, z nichž jedna je podivnější než druhá.

Zdá se, že Pavel zde prorokuje i o naší době:

„Přijde totiž doba, kdy (lidé) nesnesou zdravé učení, nýbrž si podle vlastních choutek nahromadí učitele, kteří šimrají jejich uši; odvrátí sluch od pravdy a obrátí se k bájím. [...] Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval“ (2 Tim 4,3.7).

Papež František nedávno pojmenoval pokušení být „křesťanem bez Krista“. Vyjádřil politování nad postojem těch, kteří „hledají pouhé pobožnosti“, zatímco „Ježíš tam není“: „Pokud vás vaše pobožnosti vedou k Ježíši, není problém. Jestliže se však zastavíte jen u nich, je něco špatně.“ Připomněl také „další skupinu křesťanů bez Krista: těch, kteří hledají jen zvláštnosti a mimořádnosti, vztahující se k soukromým zjevením“.⁶

Zlý duch je mistrem lži a klamu; v tom je hozen svého jména. Když nás nepřiměje, abychom si nasadili „růžové brýle mámení“, přesvědčuje nás, že vedeme skutečný boj, zatímco my zápolíme jen se svými iluzemi, s větrnými mlýny své křehké psychiky. Zachvátí nás pochybnosti a utápíme se ve své vlastní šťávě. Pak už nás může nechat na pokoji,

⁶ Homilie papeže Františka, 7. září 2013.

protože začneme bojovat se sebou samými a stáváme se sami sobě svým největším nepřítelem.

Podněty k reflexi

- Jaký je můj postoj k Božím slovu? Vybírám si a vynechávám verše, jak se mi líbí?
- Zajímají mě více „soukromá zjevení“ než Boží slovo?
- Když se snažím porozumět Písmu, má v tom své místo tradice církve? Otevřu si někdy také *Katechismus katolické církve*, v souvislosti s tématy, o něž se zajímám?

K dalšímu studiu: KKC, § 80–84, 97.

JSME KŘESŤANÉ, NIKOLI ŠMOULOVÉ!

„Jak nás zahanbuje naše ubohost, že vlastní vinou nedokážeme rozumět samy sobě...“⁷
(Terezie z Ávily)

Hádanka: Je to modré a plné modřin. Co je to? – Křesťan, který vede konflikt sám se sebou, který se neustále obviňuje, který se nenávidí.

Mnozí křesťané jsou duchovně vyčerpaní četnými vnitřními konflikty. Tyto konflikty mohou být vysilující, ba dokonce ničivé pro naše zdraví duchovní, duševní i fyzické. A co hůř, brání nám, abychom přinášeli ovoce pro život věčný.

Rozlišit vnitřní konflikt od dobrého boje je o to těžší, poněvadž člověk, který se zmítá ve vnitřním konfliktu, se mnohdy domnívá, že bojuje duchovní boj.

⁷ *Vnitřní hrad*, 1. kapitola: „Čtvrté komnaty“, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 1991.

OBLEČME SI BOŽÍ ZBROJ

- Pás (opasek) pravdy
- Pancíř spravedlnosti
- Obuv horlivosti
- Štít víry
- Přilba spásy
- Meč Ducha

PÁS PRAVDY

„*Stůjte tedy pevně, opásání kolem beder
životem podle pravdy.*“
(Ef 6,14)

Stát zpříma je výsadou těch, které Bůh pozvedl z hříchu. Pouze ti, kdo byli Bohem ospravedlněni, mohou stanout před Pánem. Vzpřímený postoj sám o sobě předznamenává vítězství a ukazuje, že jsme připraveni bojovat, ale hlavně, že jsme odvážní a stateční, neboť Bůh je s námi. Nezapomínejme na slavná slova svatého Ireneje: „Boží slávou je živoucí člověk.“ Jsme připodobněni Kristu, který svým vzkříšením vstal z mrtvých (Lk 24,34). Jedna překrásná ikona vzkříšení ukazuje Krista vystupujícího z hrobu v celé své vznešenosti. Právě v tomto postoji se máme nacházet, po vzoru našeho Spasitele. On nás mocí svého křtu učinil kněžími, proroky a králi.

Benedikt XVI. v jedné ze svých homilií²⁰ zdůraznil:

²⁰ *Missae chrismatis* na Zelený čtvrtek, 21. března 2008, bazilika svatého Petra.

„V tradici syrského mnišství byli mniši označováni jako ‚ti, kteří stojí zpříma‘; stání bylo výrazem bdělosti. [...] Kněz musí být tím, kdo bdí. Musí být bdělý vůči hrozivým silám zla. Má za úkol udržovat svět v bdělosti vůči Bohu. Musí být někým, kdo stojí zpříma: *zpříma* tváří v tvář dobovým proudům. *Zpříma* v pravdě. *Zpříma* ve svém odhodlání sloužit dobru. Stát před Pánem musí vždy také znamenat převzetí zodpovědnosti za lidi před Pánem, který zase přijímá zodpovědnost za nás všechny před Otcem.“

Proč je Pravda znázorněna pásem?

První zbraň, které se máme podle Pavla chopit, není sama o sobě zbraní. Respektive jde o zbraň obrannou. Máme-li si ji vzít jako první, je to proto, že je životně důležitá a připravuje nás na oblékání celé výstroje.

Pásem se opásávají bedra. Ta často vnímáme jen tehdy, když bolí, což odhaluje jejich křehkost. Velmi snadno se mohou stát naší slabinou, protože jsou spojnicí mezi horní a dolní částí našeho těla. Stačí jeden špatný pohyb, abychom poznali, jak jsou bedra „strategická“. Jsou-li zablokovaná, ochromí nás to.

Při zvedání těžkých břemen se radí používat široký pás, který bedra podepírá. Bedra (též „ledví“)

jsou znamením síly, mají ústřední význam. V Písmu čtete: „Ty, který zkoumáš srdce i ledví, spravedlivý Bože!“ (Žl 7,10).

V Bibli jsou totiž bedra („ledví“) a srdce úzce propojeny. Bůh zkoumá obojí současně: srdce coby sídlo lásky, ledví coby sídlo pravdy a věrnosti.

Ve světě byznysu často slyšíme: „Tato firma je solidní“ (fr. doslova „má solidní ledví“). Tento výraz se objevuje v diskusích, aby vzbudil obdiv či finanční důvěru, je-li třeba učinit důležité rozhodnutí. Jeho cílem je zúčastněné uklidnit.

Buďme i my duchovně silní, opášení pravdou. Můžeme mít tu nejlepší výstroj na světě, ale pokud jsou postižena naše bedra či ledví, jsme oslabeni. Potřebujeme hledat svou „sílu“ v Pánu, jak nás vybízí Pavel (srov. Ef 6,10).²¹ Je třeba opásat si bedra pásem pravdy. Neváhejme tak učinit, jde o skutečný úkon víry.

Znal jsem člověka, který když nežil v pravdě, fyzicky cítil, že mu selhávají ledviny. Byla to zajímavá připomínka toho, že duchovní věci mají vliv i na ty fyzické. Pravda je tedy spojnicí mezi horní a dolní částí naší bytosti.

²¹ „A tak hleďte svou sílu v Pánu, v jeho všemohoucnosti“ (pozn. red.).

„Vpravdě vám říkám...“

Tento výraz používá Ježíš v evangeliu svatého Jana pětadvacetkrát, aby zdůraznil ten či onen aspekt svého učení.

Souvislost s pásem chránícím bedra či ledví snáze pochopíme, když víme, že „vpravdě“ bývá překladem výrazu „amen, amen“. Amen pochází z kořene „mn“, který v hebrejštině znamená „být stabilní“, „mít pevný základ“. Pravda posiluje ledví, které ji přijímá.

Být „opášení pravdou“ může znít v očích okolní společnosti trochu jako provokace, jako bychom si osobovali právo na vlastnění pravdy. „Jakže? Máš snad patent na pravdu? Kdo si myslíš, že jsi?!“ Pokud na takovou reakci nejsme připraveni, zčervenáme a nevíme, co na to říct.

Koneckonců mělo by být na nás vidět, že to nejsme my, kdo vlastní pravdu, ale že pravda vlastní nás: lépe řečeno, udržuje nás při životě.

Pozor na padělky pravdivosti

Zlý duch, který proniká duchem světa, je mistrem klamu a padělků. Nabízí například svůj produkt – pás takzvané „upřímnosti“. Ta je v dnešním světě

velmi populární. Vzbouzí v nás sympatie, emoce a přitakání. Nicméně vězte, že takový pás může být jen padělek, místo kůže bývá vyrobený z koženky nebo umělé hmoty. Slouží k upokojení svědomí, ale nic nevydrží, a pokud jde o zpevňující pás zápasníků, neumožní nám cokoli uzvednout. Upřímnost neznamena nutně pravdivost: hlavně je nelze zaměňovat.

Pravdu podrývá i falešná zásada, že „ne každá pravda by se měla říkat“ – což je sice fakt, ale zdaleka to není argument pro to, abychom se pravdy zříkali a nebyli ochotni se za ni postavit.

Člověk může být naprosto upřímný, a přitom zcela pomýlený. Představte si někoho, kdo na procházce v lesích kolem Černobyli nasbíral houby, aniž by věděl, že jsou vysoce radioaktivní, a pak udělal „v dobré víře“ smaženici svým přátelům. Pravdou je, že v lepším případě si pak budou moci číst v posteli bez lampičky, díky měkkému zelenkavému světlu, jež budou vyzařovat; v horším případě skončí na onkologii, kde podstoupí řadu vyšetření. Onen houbař to sice mohl myslet upřímně, ale vlastně na takové místo vůbec neměl chodit. Možná si nevšiml cedulí „vstup jen na vlastní nebezpečí“; nebo že by je přehlédl?

Je třeba si uvědomit, že existují dva druhy pravdy: zdánlivá a skutečná.²²

I démoni znají leckdy pravdu: „*Vím, kdo jsi: Svatý Boží*“ (Mk 1,24). Problém je v tom, že ji nenávidí, ba dokonce ji využívají k oklamání lidí. Zlý duch je mistrem v „umění“ střídání lži a pravdy ve svých výrocích, aby nás tím zmátl.

Ano, některou pravdu skutečně není dobré říkat, a to pravdu bez lásky (což je jeden z příkladů té zdánlivé pravdy). Skutečná pravda jde vždy ruku v ruce s láskou, jak říká žalm: „*Láska a pravda se spolu setkají*“ (Žl 85,11; B 21).

Jestli si myslíme, že na to vyzrajeme a budeme nosit dva různé pásy, klameme sami sebe nebo nás klame nepřítel, který nás přesvědčil, že by to mohlo jít. Musíme se odřeknout pouhé upřímnosti a opásat se pravdou. Snažit se nosit oba tyto pásy zároveň znamená oslabovat sebe sama – tím spíš, že nepřítel naší spásy udělá všechno pro to, aby nás přiměl nosit oba zároveň.

Nakonec nám ďábel udělá poslední návrh: Co takhle nahradit opasek třeba kšandami? „Noste pravdu jako kšandy – tedy jakousi pružnou pravdu, která se dokonale přizpůsobuje svému okolí. Její výhodnou je, že nikomu nevadí, naopak se líbí, všichni ji přijímají, lidé se na ní snadno shodnou...“

²² Viz také rozlišování svatého Ignáce (pozn. red.).

Jenže „kšandy pravdy“ jsou dobré maximálně k tomu, aby udržely kalhoty konvencí, ale v žádném případě neochrání naše bedra neboli biblické „ledví“.

Ti, kdo krácejí v Pravdě, chodí ve světle

Vzpomínám si na příběh, který mě hluboce zasáhl. Přítel mých rodičů mi dal knihu *Byli čtyři*, již napsal Henry Poulaille.²³ Muselo mi být sedm nebo osm let. Příběh je až dětsky prostý. Čtyři vojáci vstoupí potají po zavírací době do podzemní jeskyně. Zanedlouho zabloudí, navíc jim zhasnou svítilny a oni zůstanou několik dní ve tmě, přičemž zoufale hledají, kudy ven. Tři z nich nešťastnou náhodou zemřou. Čtvrtý konečně zahlédne denní světlo a najde únikovou cestu. Je však natolik traumatizován, že jakmile se přiblíží ke světlu, zjistí, že je pro něj nesnesitelné, a celý vyděšený se vrátí tam, odkud přišel – do temnoty jeskyně.

Díl temnoty, jenž v sobě každý máme, nám může působit potíže, když se snažíme opásat svá bedra pravdou. Co je ve tmě, nechce vyjít na svět-

²³ Henry Poulaille, *Ils étaient quatre* (1925). Nakladatelství Pokrok vydalo tuto knihu v češtině v roce 1926 pod názvem *Byli čtyři* (pozn. red.).

lo. Je tedy zapotřebí, abychom překonali strach ze světla. Strach z toho, že se obnaží hlubiny našeho srdce. Až ho překonáme, přijmeme světlo od Krista, který je Pravda. V tom spočívá celé drama naší lidské existence poznamenané hříchem: „*Lidé měli raději tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé*“ (Jan 3,19). Ale jak se rozhodneme my, resp. pro co se rozhodnu já?

Zvolit si pravdu je dosti klíčové – tím spíš, že pravdou nerozumíme jen nějakou moudrost, filozofické či duchovní pojetí skutečnosti, nýbrž samotného Krista, který je naší silou. Neřekl snad: „*Já jsem cesta, pravda a život*“ (Jan 14,6)?

Zkrátka být opásán pravdou znamená mít za svou klíčovou životní oporu Krista a jeho smýšlení.

Podněty k reflexi

- Rozhodněme se odložit pás pouhé upřímnosti a přepásejme se pravdou.
- Neustále si ověřujme, zda se v našem životě pravda snoubí s láskou, a to ve slovech i skutcích.
- Nestydme se říkat pravdu, nebuďme němí ve styku s upřímnými, kteří se mýlí.

OBSAH

Úvod.....	7
Nechme se vtáhnout. . .	9
Připravme se na bitvu	12

ZANECHME SVÝCH VNITŘNÍCH KONFLIKTŮ

Konec bojů s větrnými mlýny.....	19
Jsme křesťané, nikoli šmoulové!	23
Rozlišujeme mezi konfliktem a bojem	30
Usilujeme o vnitřní jednotu a o jednotu mezi sebou	36

CVIČME SE PRO „DOBŘÍ BOJ“

Klíčový text.....	45
Buďme silní v Pánu.....	46
Vybavme se do boje.....	49
Rozpoznat protivníka.....	55
Růst ve vytrvalosti	60

OBLEČME SI BOŽÍ ZBROJ

Několik užitečných informací o zbraních pro duchovní boj.....	65
Hymnus boje a vítězství.....	69

Pás pravdy.....	70
Pancíř spravedlnosti.....	78
Obuv horlivosti pro šíření evangelia.....	85
Štít víry.....	91
Přilba spásy.....	101
Meč ducha	109
Základní výzbroj a specifické zbraně.....	115
<i>Mariin prak, růženec</i>	116
<i>Novény</i>	128

JAK ŽÍT KŘESŤANSKY U VĚDOMÍ DUCHOVNÍHO BOJE

Žít v duchu modlitby	135
Půst a modlitba	147
Modleme se v jazycích.....	154
Modleme se a ze srdce chvalme pána	160
Chození v Duchu Svatém	170
Nechme si ošetřit své rány.....	176
Ďáblova chemická zbraň působící amnézii.....	181

ZÁVĚREM

Vyzbrojme se trpělivostí	195
Dobrá zpráva.....	199
Špatná zpráva	201